

Kas rytą mokyklon mus šaukė

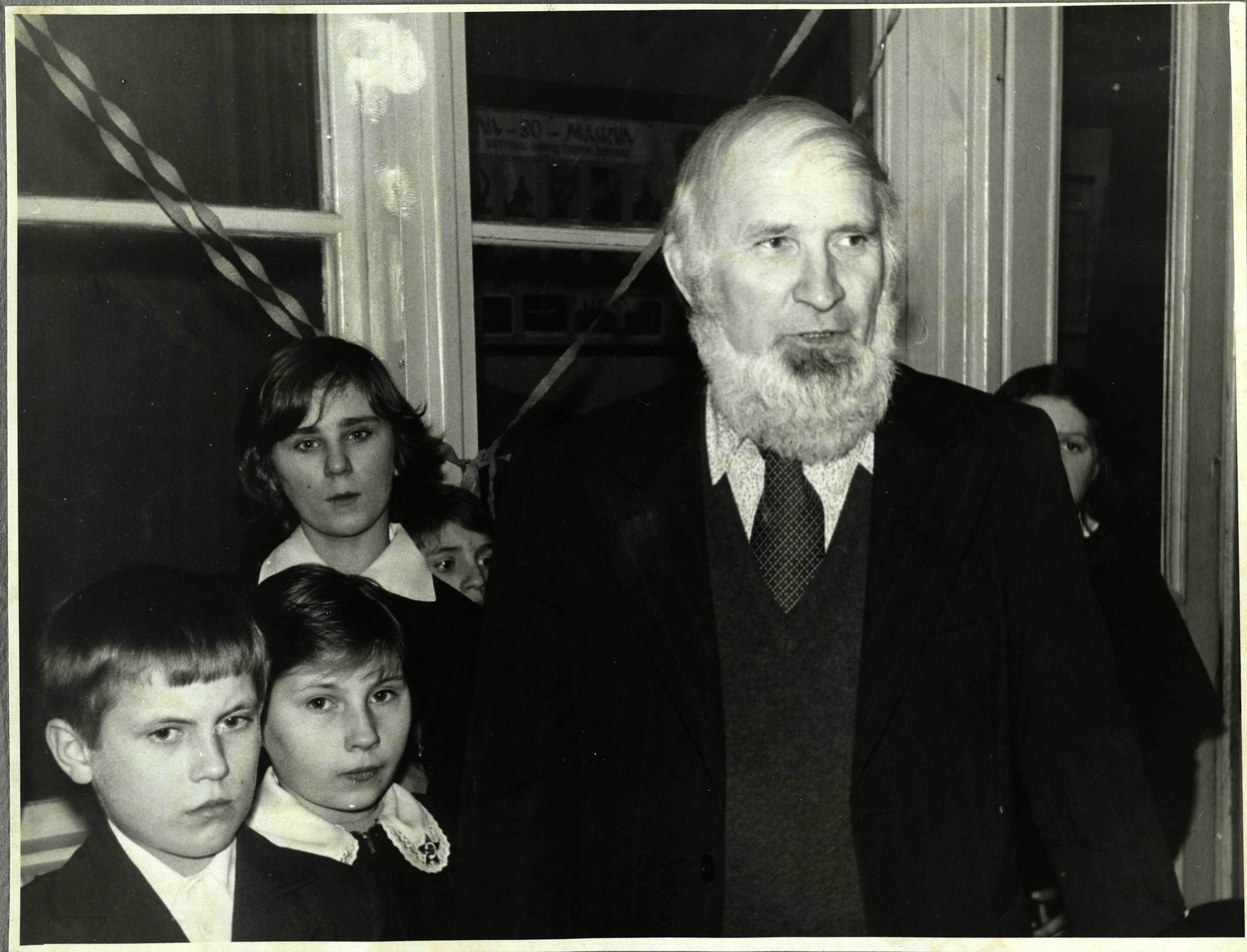
varpelis

Mus šaukė jaunystė, jėgų kupina

Todėl visas mūsų gyvenimo kelias

Tai darbo ir meilės daina

Mokyklos pedagogai

Mokyklos direktorius

„Pro daugelį aš galiu praeiti, bet pro savo mokyklos direktorių, - niekada;“ - tai mūsų mokyklos auklėtinės, LTSR „Žinijos“ draugijos darbuotojos I. Tuomaitės žodžiai.

O kiek pro direktorių praėjo vaikų? Trys abiturientų laidos, 14 bendrojo lavinimo mokyklos aštuntokų laidų, 9 pagalbinės mokyklos-internato laidos. Praėjo, nes LTSR švietimo ministras M. Gedvilas išsakymą apie P. Simonaičio paskyrimą pasirašė 1961 m. rugpjūčio mėn. 12 d. Ir tada mokykla-internatui pradėjo vadovauti 32 m. amžiaus Pasvalio vid. mokyklos fizinio lavinimo ir pradinio karinio rengimo mokytojas P. Simonaitis. Už pečių jau buvo 12 m. pedagoginio darbo stažas, mokytojauta Kraštų pradžios mokykloje, Krinčino septynmetėje, Saločių vidurinėje, pagaliau Pasvalio vidurinėje mokykloje. Pasiiekta ir neblogų rezultatų, ruošiant mokyklų sportininkų komandas. Ypač gerų rezultatų mokytojas P. Simonaitis pasiekė su Pasvalio vidurinės mokyklos tinklininkų komanda - 1959 m. užėmė II-ąją vietą respublikoje. Bet vadovavimo, ypač mokyklai ir dar naujo tipo mokyklai, praktikos nebuvo. Tiesa, jaunasis direktorius į mokyklą-internatą atsinešė, pedagogės A. Kerpauskienės žodžiais tariant, „per dūšios kraštus besiliejančią nuoširdumą, betarpiškumą, valstietišką paprastumą ir darbštumą“, plačios saujos dosnumą, subtilų jūmoro jausmą, bet šių dorų žmogaus savybių dažnai neužteko. Juk tiek daug teko grumtis su storžieviškos buities, kombinuotais organizacinio darbo, gyvenime išsigalėjusios pompastikos, biurokratijos pagimdytais sunkumais. Bet gal kaip tik dėl tų bendražmogiškųjų savybių nei vienam, sveikai galvojančiam, Pasvalio mokykla-internatas netapo koncentracijos stovykla.

Mokykla-internatas pastatytas vidury miesto ir paliktas visų akims, per 27 gyvavimo metus kito.

Mokykla, kasmet pragyvenimui gaudama apie 322 000 lėšų, turtėjo, gražėjo, keitėsi. Mokyklos direktoriaus iniciatyva organizuojami konkursai „Tvarkingiausias miegamasis“, „Pavyzdingiausia klasė“, „Šiųmetinė naujiena miegamajame, mokomajame kabinete, žaidimų kambaryje“, vertė pedago-

gus pasitempti, gražinti ir turtinti savo patalpas. Neatsitiktinai mokyklos-internato mokomieji ir auklėjamieji kabinetai pripažinti geriausi Pasvalio rajone.

Mokyklos direktorius, atiduodamas internatui ne tik žiemas bet ir vasaras, sumaniai naudojamas mokyklos lėšas ir šefų (BGAK, ATĮ, Miškų ūkio, „Tarybinio artojo“, „Naujo gyvenimo“, „Kovo aštuntosios“, „Rimkūnų“ kolūkių) paramą turi labai turtingą mokyklą. Turtingi ir techniškai sukomplektuoti profesinio ruošimo (stalių, siuvimo, mezgimo, net dažytojų-tinkuotojų) kabinetai. Mokykla turi 12 televizorių, tris kino aparatus, kiekvienas kabinetas aprūpintas patefonais, filmoskopais, epidioskopais, turi gerą muzikos aparatūrą. Minkštais baldais apstatytas pionierių kambarys, pavaduotojų kabinetai, svečių kambarys, IV aukšto fojė, mokytojų kambarys. Visi kabinetai ir koridoriai papuošti užuolaidomis, neblogai moksleiviai aprūpinti minkštu inventoriumi. Direktoriaus iniciatyva buvo pradėtas ir kilimų audimas. Iniciatyva darbščiose mokytojos V. Stapulionienės rankose tapo meno kūriniais, pabuvojusiais net respublikinėse parodose.

Internatų didžiausias sopulys - našlaičiai. Našlaičiai mokyklą baigia labai jauni, neturėdami jokios pastogės, gyvenimo patirties. Daug jų ir nuklydo iš doros kelio, bet yra ir išsikibusių gyvenime. Vaikams - našlaičiams direktoriaus rūpesčiu Pasvalio mieste įkurti 3 buteliai.

Mokyklos-internato kolektyvas visada didelis, daugialypis net pedagoginiu išsilavinimu. Pedagogas mokyklai reikalingas visą parą. Sunkų darbą praskaidrina puiki mokyklos meno saviveikla. Direktorius P. Simonaitis dalyvavo visuose saviveiklininkų renginiuose. Sukūrė net 4 išimtinus vaidmenis: Nikola - I. Franko „Pavogtoje laimėje“, Aleksas Kernius - K. Sajos „Pirmoje dramoje“, N. A. Baryškinas - „Keturiese po vienu stogu“, karalius - „Sniego karalienėje“ ir kt. O kiek agitbrigadinių, montažinių vaidmenų, kiek čigonauta, velniauta.

Daina Petrą Simonaitį lydėjo iš gimtųjų namų, per mokyklos, kultūros namų ansamblius, chorus. Direktorius dainavo visose rajoninėse ir respublikinėse dainų šventėse. P. Simonaitis ryškus ir Senis Šaltis Pasvalyje.

Bet didžiausia direktoriaus meilė - sportas. Per visus 27-erius internato gyvavimo metus direktoriaus vadovaujami ar palaikomi mokiniai pasiekė puikių sportinių rezultatų. Jau 1965m. mokyklos sportininkai iškovojo bendrą I-ąją vietą rajone, pirmoji vieta turėta net 4 kartus.

Įvairiausiose sporto šakose: lengvojoje atletikoje, krepšinyje, šaudyme, turizme, šaškių-šachmatų, „Žaibo“ varžybose, gimnastikoje, net čiuožime, - P. Simonaičio auklėtiniai buvo rajone, tarp-
rajoninėse, net tarprespublikinėse varžybose prizininiais.

Kai pasvaliečiai ėmė dalyvauti zoninėse pagalbinių mokyklų spartakiadose, ir čia startavo gerai. O 1980, 83 ir 85 metais iškovojo zonoje bendrą pirmąją vietą.

Gražiai mokykla organizuoja zonines varžybas ir pas save.

Mielas direktoriau, Jūs atsisukite atgal, ir Jūsų metai susilydys į vieną didelį prisimini-
mą - tyrą, vaiskų, tarytum gintarą, kuriame susikaupę visa, kas šviesu, sauleta, neįkainojama.

Už duoną, už mankštą

Azartą varžybiniuos mačuos

Mes sakome „ačiū“.

Jei klydom, labai atsiprašom.

Visus sutinka

iv islydi

99 *Per*

aspeca

ad astra"

"Per skausmus i zvaigzdes"

Tr turistiniame žygysje

Tr sveigoje

Tr pnie eglutės

Tr scenoje

In vakaronėje

In vestuvėse

Šr dalykiniame pokalbyje vis tas pats Petras Simonailis - mokyklos direktorius

*Toksai
gyvenimas*

Direktoriaus pavaduotojai

Direktoriaus pavaduotojai mokymo reikalams per 27-erius metus keitėsi. Pirmasis pavaduotojas buvo Vl. Bilevičius, pradėjęs dirbti 1961m., labai geras chemijos mokytojas. Dirbo mokykloje tik metus, vėliau susiejo savo likimą su Pasvalio aštuonmete mokykla. Antrąja pavaduotoja buvo Ad. Pladienė, istorikė, dirbusi mokykloje 1962/63m.m. O jau 1963/64m.m. pavaduotoja paskiriama V. Stapulionienė - rusistė. Pavaduotoja atsinešė ne vieną svajonę. Jos rūpesčiu mokykloje sušvito gyvasis kampelis, garsėjęs įvairiausių spalvų ir konfiguracijų kaktusais, akvariumai. Metodinis kabinetas tada skleidė pedagoginę patirtį rajone, net respublikoje.

Nuo 1963/64m.m., kai mokykloje buvo vyresnės klasės, vyko gamybinis mokymas. Tuomet buvo dar pavaduotoja gamybiniam mokymui. Ja dirbo V. Petkevičienė, chemikė-gantinkė.

Tr dalykiniame pokalbyje vis tas pats Petras Simonailis - mokyklos direktorius

Perorganizavus mokyklą į pagalbinių mokyklą-internatą, pavaduotoja tapo 1976m. jauna gabi defektologė Rita Lauraitienė. Už jaunų trapių pečių - tik treji pedagoginio darbo metai.

Pati anykštietė, baigusi J. Biliūno vidurinę mokyklą, turistė, saviveiklininkė, pasirinko pedagogės kelią. Pasak pačios Lauraitienės, gal todėl, kad pirmą kartą maudyta Užuožerių pradinės mokyklos rašomojo stalo stalčiuje. Pasvalio šv. skyriaus inspektorės A. Bartkienės priviliota į šitą rajoną, 1976m. pasuko į vadovaujantį postą dar ir todėl, kad patinka bendrauti su žmonėmis, išdomus žmonių vidinis pasaulis, jo psichologiniai klodai. Lauraitienė pati būdama kruopšti, pareiginga, turėdama subtilų grožio pajautimą, patraukė paskui save ta linkme ir pedagogų kolektyvą. Lauraitienė visada su kolektyvu ir šventėse, kur skleidžia apie save linksmą nuotaiką, ir liūdesyje. Pavaduotoja savo kabinete kaupia medžiagą apie mokyklos pedagogų gerąją patirtį, metodines ir dalykines naujoves.

Mokykloje - internate visada buvo ir kitas direktoriaus pavaduotojas auklėjimo reikalams. Šis žmogus buvo vadinamas vyr. auklėtoju.

Pirmoji vyr. auklėtoja buvo istorikė E. Mickevičienė. O 1963-71 m. m. direktoriaus pavaduotoja auklėjimo reikalams dirbo gabi pedagogė, reikli organizatorė lituanistė Aldona Kerpauskienė. Į mokyklą-internatą atvyko iš Molėtų vid. mokyklos, turėdama 7-erių metų pedagoginio darbo stažą. Aldonai Kerpauskienei vadovaujant, ėmė kaltis pirmieji dailaus patalpų apiforminimo daigai. Iarbsčiųjų rankų būrelis, vadovaujamas St. Kirstukaitės, puošė lovas, lovūgalius, pagalvėles siuvinėjimais, ypač populiari buvo vaikiška aplikacija. Gražiai papuošė valgyklą tinklinė pačių darbo užuolaida. Tada prasidėjo ir rinktinių juostų audimo era.

Vyr. auklėtoja Aldona Kerpauskienė išradingai organizuodavo šventes su kiškelių skeltalūpio pyragu, įdomiai dirbo vyr. auklėtojos vadovaujamas drausmės štabas. Bausmės būdavo net įdomios, keliapakopės.

Aldona Kerpauskienė, turėdama ir auklėjamąją klasę, rodė pavyzdį visokeriopai vystydama meno saviveiklą, ypač dramą.

Po A. Kerpauskienės 1968m. vyr. auklėtojo pareigas perėmė Gytis Gabšys, geografas ir prisiekęs turistas. G. Gabšys buvo aukštos vidinės kultūros, turtingos prigimties, geros širdies žmogus, pats buvęs vaikų namų auklėtinis. Jam dirbant vyr. auklėtoju, buvo ryškus rūpestis atskiru vaiku. Pats

G. Gabšys dailia rašysena, teptuku puošė mokyklos interjerą, apipavidalindavo parodas, net kabinetus. Sukūrė ryškių vaidmenų mokytojų meno saviveikloje. Jis „Ledo rūmų“ Senis Šaltis, Pasakotojas K. Anderseno „Sniego karalienėje“, Justas Ukanis – „Pirmoje dramoje“.

Deja, Gyčio sveikatą pakirto liga pasalūnė. Jis ir mirė, likdamas visų širdyje žmogiškiausiu auklėtoju. Pirmą kartą prie jo karsto stėjo mokytojai ~~menininkai~~ saviveiklininkai, prabilę meniniu žodžiu. Tik jo garsusis burtažodis „Snip, snap, snure...“, tiek kartų kvietęs vaikus į vaidinimus, šįkart buvo bejėgis. Laidojo visa mokykla savo vyr. auklėtoją 1982 m.

Direktoriaus pavaduotojomis trumpai yra dirbę defektologės I. Abukavičienė ir E. Mitkienė.

Nuo 1984 metų direktoriaus pavaduotoja auklėjimo reikalams tapo jauna ŠPI auklėtinė defektologė Milda Purtikienė, atvykusi į mokyklą-internatą 1980m. ir dirbusi su pradinėmis klasėmis.

M. Purtikienė visada pasitempusi, reikli sau, o tuo pačiu ir kitiems. Pati pavaduotoja sako, norėtų sudaryti mokykloje tokias gyvenimo sąlygas, kad jaustųsi namų šiluma ir jaukumas.

Iš tiesų pavaduotojos rūpesčiu mokykla kaskart darosi jaukesnė, šiltesnė. Gražiai apiformintas ketvirtasis ir 3-sis aukštai. Ne mažiau jaukus ir pačios pavaduotojos kabinetas (įkurtas 1988m.) kuriame šeimininkė per 4-rius darbo metus sukaupe daug metodinės literatūros auklėtojams, įdomi vaizdinė ir dalykinė medžiaga įvairiems pokalbiams estetikos, dorovės, net istorijos klausimais. Svarbiausia, kabineto durys atviros visiems.

Mokinių paslaugoms gera muzikos aparatūra. Pavaduotojos didelė ir graži svajonė įkurti žaisloteką.

M. Purtikienė turi sukaupusi ir daugybę eksponatų iš mokinių darbų parodėlių, auklėtojų organizuotų švenčių ir šiokiadienių aprašymų.

Pavaduotoja daug prisidėjo savo reiklumu ir išmanymu prie estetiško mieganųjų ir žaidimo kambarių apipavidalinimo.

Ryškėja mokyklos vakarų ir švenčių tradicijos, puoselėjamos pavaduotojos M. Purtikienės.

Šr dalykiniame pokalbyje vis tas pats Petras Simonailis - mokyklos direktorius

*Valerija Petkevičienė
dirbo nuo 1963 m.*

Metodiniame kabinete

*Valerija Stapulionienė
dirba nuo 1964 m.*

*Milda Turtikienė
dirba nuo 1984 m.*

Kalba parod. R. Lauraitienė

Tai - pavaduotoja R. Lauraitienė

Vyr. auklėtoja, lietuvių kalbos mokytoja, aktorė

A. Kerpauskienė

Internatiete tapau 1961 m., kartu su internato gimimu. Teko dalyvauti pastato priėmimo komisijoje (įpareigota patikrinti, ar gerai atsidaro langai ir orlaidės).

Atvykau į Pasvalį, susigundžiusi „Tarybiniame mokytojuje“ skelbimu, kad trūksta Pasvaliui lituanistų; skyriaus vedėjo B. Kairio įkalbėjimais, pažadais (butas), direktoriaus P. Simonaičio jau tuo metu per dūšios kraštus besiliejančiu nuoširdumu, betarpiškumu, valstietišku paprastumu (priešingybė lulskiui, kuris viliojo į savo mokyklą). Žinoma, pagrindinis koziris, lyginant Molėtus su Pasvaliu buvo tai, kad Pasvalyje buvo vaikų muzikos mokykla (svajojau Raimondą ten leisti).

Internate metus buvau tikra lituaniste, 10 metų – apgadinta, nes dirbau direktoriaus pavaduotoja auklėjimo reikalams (vyr. auklėtoja).

Išleidau I-ąją laidą.

Gerai vaikai, jaunuoliai „vargų vaikai“, kuriems tuo metu tikrai reikėjo internatiškos mokyklos. Gavę atestatus, nesustojo – visi išgijo specialybes ir, kiek girdėti, reikalingi tarp kitų savo darbu.

Lieka atminty draugiškas kolektyvas, kurį cementavo vystoma meno saviveikla – drama, ilgus metus vadovaujant Genutei Jusienei, vėliau Aurelijai Kutkauskienei. Dalyvavau su didžiausiu entuziazmu, neretai ir savo „dvylekį“ pridėdama. Nepamirštamas žmogus (neretai buvęs mūsų spektakliuose partneriu) – buvo Gytis Gabšys.

Gyvenau internate (vos ne su visa lova), dažniau ir liūdėjau kartu su visais.

Įsiminė Petronėlė T. dėl savo optimizmo, Kutkauskų šeima (iki pavardžių sumaišymo), Marytė Čaplekaitė – Mikalauskiene (likom itin artimos, Direktorius (pas kurį, būdai ištikus, visada nueičiau), labai jau „patiešna“, atlaidi kitų „mandrystėms“ Birutė Grakauskaitė – Simonaitienė, geroji (man) mano sesuo Stasė Kirstukaitė, iki gaudumo tvarkinga ir teisinga...

Keturiolika metų (1971-85) buvo kiti, žymiai platesni mano darbo dirvonai (švietimo skyriaus mokyklų inspektorės), tačiau inertiškumo darbo patirtį turėjau kur pritaikyti. „Vienos kojos“ iš šių namų niekada neiškėliau, todėl ir vėl sugrįžau pabaigai...

Stagnacijos laikotarpis „ir čia buvo užėjęs“.

Tikiu, demokratiškumu, kuris kadaise priviliojo mane į internatą, dar garsės šie namai ir ateityje.

Aliona Kerpauskienė

ir Gytis Gabšys

1916-1982

*Perditi, l'idea sempre aveva
avvicinato, l'attorno la passione*

KRYCA
LESIVETE

Lavaduotoja E. Mitkienė

Taraduofoja M. Purtikienė su svečiais iš Kašiadorių

Pradinukų mokytojos

Kai sustoja ant rudenio lieptų
Geltonplaukiai beržai ir kaštonai,
Palydėdami gerves į tolimą kelią
Ir širdin įsilieja ilgesinga rudens nežinia,
Aš girėžiu, kaip iš tolo
Sidabriniai pabunda varpeliai
Ir, gimtaisiais laukais nuaidėję,
Tyliai šaukia mokyklon
Mane ir tave, ir tave....

Mokykla nuo 1961 m rudens kvietė ir būrė pedagogus rimtam darbui su mokiniais. Kasmet apie 50 žmonių lydėjo internatietį nuo 7³⁰ val. (skambučio keltis) iki 22 val. (nakties poilsio).

Šiame skyrelyje žvilgtelėsiu į pedagogus. Mokyklos archyvo lentynose nebylios prirašytų žurnalų eilės. Bet taip tik atrodo. Kiek emocijų, šviesių ir tamsių, už pavardžių, už pažymių. Nevisada palinko prie to žurnalo tėvo ar mamos akys su klausimu: „Ar čia viskas gerai?“ Todėl tuo atidžiau ir jautriau turėjo žvelgti mokyklos pedagogo akys ir širdis, su tuo pačiu klausimu – „Ar čia viskas gerai?“

Kasmet prieš rugsėjo 1-ąją mokykloje skamba ne tik juokas, bet ir rauda. Liūdna maziukui, kai palieka vaikų namų auklytė, neramu, kai tenka atsikabinti ir nuo mamos, nors ir ne visada blaivios, rankos. O tą skaudžią ašarėlę nušluostyti likimas pavedė pradinėjų klasių mokytojams. Kiek jų buvo mokykloje? Štai pirmosios: Vlada Katinaitė, Aldona Barzdaitė, Roma Palikaitytė, Ana Čiž. Ypač išsiskyrė Ana Čiž savo vidine drausme, estetiniu jausmu, griežtumu. Jos ir darbo rezultatai buvo geri.

Kolektyvas plėtėsi – atėjo dirbti nemaža garbingų, švelnių, darbščių moterų: Ianutė Parvalkevi-

čiūtė, Regina Misiūnaitė - Trepekūnienė, Aldona Jasikevičiūtė, Zita Vaitkevičiūtė, Onutė Ramanauskienė, Ada Tinterienė, Liucija Slančiauskaitė-Svirelienė, Vlada Sarapinaitė. Padirbę po keletą metų, jos visos išsikėlė kitur.

1976m. perorganizavus mokyklą į pagalbinių, pedagogų gretas papildė nemažas būrys jaunų ŠPI auklėtinių - defektologų. Tai mokanti užimti mokinius, nuoširdi jų draugė Lalia Iaunorienė, reikli, griežta Silva Zastarskytė, santūri, darbšti Danutė Misiūnaitė, visur siekianti estetikos Vilija Kizienė, paprasta, nuosekli, nuolat tobulėjanti darbininkė Janina Juknienė, darbšti ir maloni Milda Purtikienė, nepaprastai reikli sau ir mokiniams Irena Krapavickienė, švelnioji Marytė Kunskienė. Iš vidurinės mokyklos suolo atėjo labai darbšti mergaitė Rita Kaminskaitė - Vaikšnorienė. Per keletą metų ji prisivijo savo drauges - neakivaizdiniu būdu ŠPI išgijo pradinių klasių mokytojos diplomą, o 1990 metais žada baigti ir defektologijos studijas. 1989m. pradinių klasių mokytoja ištvirtino ir atkakloji Antanina Kruopienė, *Birutė Gyliene, Virginija Tervyolienė.*

Visos pradinių klasių mokytojos aktyviai dalyvauja mokyklos gyvenime. Jos etatinės svečių sutikėjos, gėlių teikėjos, vaišintojos. Visos po metus, kitus dirbo mokyklos profsąjungos komitete, vadovavo komjaunimui. Ir mokė vaikus skaityti, rašyti, skaičiuoti, klijuoti, lipdyti. Žinoma, šokti ir dainuoti. Beveik visos turėdavo savo klasėje po pusę etato auklybos. Visos susibūrė į draugišką pradinių klasių kolektyvą: visos dirba trečiame aukšte, visos kūrė savo klases-kabinetus. Pirmosios jau suspėjo išleisti po 3 savo auklėtinių laidas.

Padirbęję metus - kitus iš mokyklos išvyko Iaunorienė, Zastarskytė, Misevičiūtė, *01988m. - V. Kizienė ir M. Kunskienė išėjo iš pradinių klasių kolektyvo.*
Suarti ramunių jau laukai.

Ir drugelių dienos nuskambėjo.

Tu dabar už viską atsakai:

Už aušras liepsnojančių rugsėjų,

Už kelius, už lūkesčius, viltis

Ir už skrydį, baugštų, pirmutinį.

Tavo rankoj bręsta ateitis,

Tavo rankose visa Tėvynė.

R. Misiūnaitė-Trepekūnienė
dirbo nuo 1963 m.

Ana Čiž
dirbo nuo 1961 m.

Vlada Katinaitė
dirbo nuo 1962 m.

Danutė Porvalkevičiūtė
dirbo nuo 1962 m.

FOTO Stelje
L. Slančiauskaitė-Sviržlienė
dirbo nuo 1965 m.

Foto Stelja
KODAS LAISVYS NR. 50

A. Jasikevičiūtė
dirbo nuo 1961 m.

Adelė Tinterienė
dirbo nuo 1966 m.

Zita Vaitkevičūtė

Vlada Surapinaitė
dirbo nuo 1969 m.

Aldona Cimermanienė
dirbo nuo 1974 m.

Marytė Kunskienė

Irena Krapavickienė

Vilija Kizienė

Lietuvių kalbos mokytojos

- 16 -

Per daukanto žalias girias,
Per vaižganto rasotas pievas,
Pro pilkapius maironiškos giesmės
Nuo pirmo saušės patekėjimo
Mes einam einam per versmes
Kurios tėkmė -
Iš motinos širdies
Ir nepalūžusio tikėjimo.

Pirmąją gimtosios kalbos mokytoja, nuo 1961 m. rugsėjo mėnesio, buvo Aldona Kerpauskienė. Tai reikli ir kruopšti, plačios erudicijos, gilios meninės prigimties mokytoja. Nuo 1963 m. pradėjusi dirbti vyr. auklėtoja, visada liko ir lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja. Jos rankai, širdžiai ir protui priklauso „Mėlynieji žiburėliai“, kurie kvietė ir būrė internatiečius:

Kad jaukią namų šilumą pajustum savųjų tarpe,
Kad jaustumės mes sūnūs, dukros iš vienos šeimos,
Kad mūs šeimoj dažniau apsilankytų mielas svečias,
Kad būtų jam jaukiau pas mus, nestigtų šilumos,
Uždekime melsvutį žiburėlį - lai jis pas mus niekuomet neužges.

Lidžiulio mokinių ir mokytojų dėmesio mokykloje susilaukė literatūriniai teismai bei spektakliai. Mokytoja A. Kerpauskienė išleido pirmąją mokyklos-internato abiturientų laidą.

- Tėvyne!

Tai tu man davei rankas,
Kad turėčiau kuo apkabinti tave.

Tėvyne!

Tai tu man davei širdį,

Kad turėčiau kuo mylėti tave, - skaitau A. Kerpauskienės moksleivių montaže „Kur bėga Šešupė“. Vėl skaitau: „Pūga ir šaltis senelis šoko, linksmąjį „letkį“ ir jie išmoko“, - pasirodo, tą linksmą dieną čiuožykloje vyko „Senio - besmegenio“ konkursas.

Bet dažniausiai mokytoją lydėjo štai tokie rūpesčiai, išsakyti „Pažymių koncerte“:

„ Onutės sąsiuviniai švarūs -
Tik šypsosi, kai juos vertė.
Patenkinti jų lapai šnara:
- Penki, penki, penki,

O sąsiuviniai mūs Vytuko, -
Kiek čia dėmių! Kiek čia klaidų!
Nei ketverto, nei penketuko
Ti du, ir du, ir du.

Mokykliniai montažai buvo tik startas didesniems rajoniniams ir respublikiniams saviveiklininkų renginiams.

1971 m. išėjusi iš mokyklos-internato ir tapusi Liaudies švietimo skyriaus inspektore, A. Kerpauskienė visą laiką, iki 1986 m., liko lietuvių kalbos mokytoja.

1988 m. išėjusi į pensiją, mokytoja pradėjo auklėti mažiukus - pirmokus. Pati garsi saviveiklininkė, sukūrusi daugybę vaidmenų mokyklos-internato ir rajono saviveiklininkų kolektyvuose (Nastia I. Franko „Pavogtoje laimeje“, Zylė K. Sajos „Pirmojoje dramoje“, *Lena* „Keturiuose po vienu stogu“ ir kt.) ir su savo mažiukais pagalbinukais puoselėja liaudies meną. Jos mažiukai simpatiški piemenėliai ir ... nuostabūs kryžminių juostų pynėjai. Gera jų žaidimų kambaryje - viskas šventa. Ir vaikų namiškių albumas, ir sagučių (gerų darbų) vėrinėliai, ir pačių austomis juostomis išdabinti kampeliai. Pedagogės nuoseklumas, rimtis ir susiklausymas veda vaikus lietuviškos doros keliais.

Aldona Kerpauskienė

Nuo 1962 m. lietuvių kalbą mokė Ona Jocienė. Ji dirbo mokykloje trumpai.

Nuo 1963 m. lietuvių kalbą ir literatūrą pradėjo mokyti jauna VVPI auklėtinė Birutė Grakauskaitė - Simonaitienė. Tais pačiais metais buvo pavesta Grakauskaitei vadovauti komjaunimo organizacijai. Mokytoja daugiau dėmesio skyrė mokinių, bet ne mokytojų komjaunimo organizacijai. Mokytoja padėjo paminėti mokiniams žymiąsias valstybines datas, rašytojų jubiliejus. Išnai ir komjaunimo susirinkimas įgydavo literatūrinį apvalkalą.

Mokytoja 1971 m. išėjo dirbti į Pasvalio aštuonmetę mokyklą, o 1980 m. vėl grįžo jau į Pasvalio pagalbinę mokyklą-internatą ir vėl dirbo lietuvių kalbos mokytoja. Tada 1980/81 m. pradėjo kurti lietuvių kalbos ir literatūros kabinetą.

Ivejus metus lietuvių kalbą ir literatūrą mokykloje dėstė linksma, energinga pedagogė Irena Minkevičienė.

Nemažą metų eilę, nuo 1975-ųjų, lietuvių kalbos ir literatūros mokymui paskyrė B. Goštautienė. Ji 1978 m. įrengė, gražiai apiformino lietuvių kalbos kabinetą Nr. 1. Mokytoja savo kabinetą nuolat gražina, turtina. Ypač jaukiai papuošia dalomąją ^{medžiagą} didaktinę. Mokytoja kukli, kruopšti, darbšti, puoselėja mokiniuose gerumo ir grožio pajautimą. Šiame kabinete ypač gražiai tvarkomi vadovėliai, didaktinė medžiaga.

Trumpai, kaip antraeilėse pareigose, mokykloje-internate lietuvių kalbos ir literatūros yra mokę: Rėda Jėčiūtė, N. Žardeckienė, R. Trepekūnienė, B. Balčiūnienė, D. Abukavičienė, V. Lauraitis, ilgesnį laiką tarpą lietuvių kalbos ir skaitymo mokė pavaduotoja R. Lauraitienė.

B. Simonaitienės veiklos pėdsakai

1995/96 н.н.
Б.Суогаи-100

B. Simonaitienė

R. Misiūnaitė Trepakūnienė
dirbo nuo 1963 m.

B. Gražauskaitė
dirbo nuo 1962 m.

Rusų kalbos mokytojai

Rusų kalbos ir literatūros pirmąja mokytoja buvo L. Bačkytė. Tai reikli ir labai principinga mokytoja. Leja, labai greitai iš mokyklos-internato išsikėlė į Vilnių ir ten jauna mirė.

Trumpai rusų kalbą ir literatūrą mokykloje mokė V. Gegeckas, visada dalį pamokų turėdavo M. Svistova. Giliausia ir reikšmingiausia rusų kalbos mokymo vagą mokykloje-internate išvarė mokytoja Valerija Stapulionienė, atvykusi į mokyklą 1964 metais.

Šiaurės Lietuvoje, tame derlingų lygumų krašte, švyti Joniškėlis. Jį tai vienu, tai kitu metu

Z. Gegeckas
dirbo nuo 1964 m.

Marija Svistova
dirbo nuo 1961 m.

„Žinok minutės kaina“

išgarsino žmonės.

Aš imuosi pasakoti apie joniškėlietę, mūsų amžininkę, mokytoją Valeriją Stapulionienę.

Tris kilometrus pabėgėję nuo Joniškėlio, atsišlieję į Lepšynės mišką, prisiglaudę prie Mažupės Pamažupiai.

Kiekvieną pavasarį Mažupės krantai apsipila purienų auksu, kasmet visomis pavasario varšomis sušvinta Gasiūnų sodas, prasikala pinavijos Petronėlės Gasiūnienės darželyje.

Kasmet ir gelsvi žąsiukai nuplaukia Mažupe. Tik juos varinėja jau ne Gasiūnų Valytė, o kiti vaikai.

Bet čia pradžių pradžia.

Kalvėje, po tėvo kūju skambanti įkaitinta geležis sakyte sakė, kad gyvenimas paklūsta tik darbštiems ir atkakliems, - žinok minutės kainą. Motinos prijuostėje atnešti iš laukų akmenėliai darželiui papuėšti mokė, kad grožį kurti reikia ilgai, po kruopelytę.

Valerija - pokario metų žemdirbių dukra. Tik taurios pirmosios mokytojos Pūslienės išgirtos plaukuotos veršiuko odos naginėlės tapdavo gražios, ir nemušti kailinėliai nebeišskirdavo kaimietės iš Joniškėlio miestelio vaikų. Ir kur čia išskirs, jei pati mokytoja vedasi mergaitę į namus: čia piešiami sienlaikraščiai, repetuojama nemarioji „Eglė žalčių karalienė“.

Šviesūs Joniškėlio pedagogų paveikslai, šilti jų santykiai su mokiniais pastūmėjo Valeriją Gasiūnaitę į Šiaulių pedagoginį institutą. O 1961m. rudenį į gimtojo rajono Saločių miestelį važiuoja jauna rusų kalbos ir literatūros mokytoja Valerija Gasiūnaitė - Stapulionienė.

Saločiuose prasidėjo kopimas aukštyn pedagoginio meistriškumo laipteliais.

Mes su mokytoja tuos laiptelius pavadinome aukštumėlėmis. Saločiuose - komjaunuoliškos veiklos aukštumėlė. Nuo pirmojo rugsėjo - Valerija - mokytojų komjaunimo organizacijos sekretorė. O 1963 m. pageltusiuose „Moksleivio“ puslapiuose skaitome, kad „tarprespublikiniame vidurinių mokyklų komjaunuolių lenktyniavime, skaitome VLKJS 45-osioms gimimo metinėms, rajonų mokyklų tarpe nugalėtoja tapo ir Pasvalio raj. Saločių vid. mokyklos komjaunimo organizacija“.

O tada buvo gamybinių moksleivių ~~xxix~~ brigadų kūrimo pradžia, žygių į fermas, kovos už komunistinio darbo brigados rezervo vardą, pradžia. Žiūrint iš šiandienos aukštumų, gal ir gaila

būtų tą pastangų, bet šalotiškiai daug kur laužė ledus.

Gabi ir darbšti pedagogė buvo pastebėta rajono švietimo vadovų ir nuo 1964m. rudens Valerija jau Pasvalio mokyklos-internato direktoriaus pavaduotoja.

Kokios čia aukštumėlės iškyla pedagoginių dienų virtinės kasdienybėje? Mokytoja pasakoja: „Buvo didelė svajonė - sukurti žaliąjį kampelį. O tada buvo kaktusų kolekcionavimo pradžia. Didelė svajonė atranda kelius! Sėdame po pamokų su vairuotoju į sunkvežimį. Po valandos - kitos - ir kaimyninėje Latvijoje. Latvijos gėlininkai nuo seno garsūs.“

Ir sušvito mokykla-internatas įvairiausių spalvų ir konfiguracijų kaktusais, linksmi sukamba voverytės sukamas „velnio“ ratas, sublizgo žuvytės akvariumuose. Ir pačiam malonu, ir svečiui yra ką parocyti.

Po daugelio metų teko matyti jau pagalbinės mokyklos-internato šeštoje klasėje valandėlę „Gamtą - visų namai“. Nuostabą ir susidomėjimą kėlė auklėtojos V. Stapulionienės ekologinė erudicija.

Mokykloje gimė teatras. Reikia teatrui režisieriaus, reikia ir „administratoriaus“. Nelengva suderinti repeticijas su mokytojų - auklėtojų darbo grafiku. Direktorius pavaduotoja derino, tvarkė, o, kai bėda, - pati ėmėsi rolės ir ne vienos.

O kaip direktoriaus pavaduotoja mokymo reikalams? Ar nedingo ji darbų margumyne? Nieko panašaus - metodinis kabinetas skleidė pedagoginę patirtį rajone, net respublikoje.

1969m. dar viena aukštumėlė. V. Stapulionienė išrenkama Pasvalio r. švietimo darbuotojų profesų jungos komiteto pirmininke.

Vartau tų metų relikvijas: kvietimas į koncertą, kuris įvyks Kremliaus suvažiavimų rūmuose, viešbučio „Kosija“ spalvotas bukletas, pagaliau, - TSRS profesų jungų XV suvažiavimo mandatą. Atverčiu žalią delegato knygelę, o joje kalbos, pasakytos susitikime su Latvijos delegatais fragmentai. Koks platus mūsų rajono delegatės interesų ratas! Jau tada, 1972m., skamba rūpestis, dėl ikimokyklinių įstaigų, rūpi devintokų tolimesni keliai. Žvelgiu į konferencijos delegatų nuotraukoje stovinčią aukštą, puošnią apsirengusią moterį ir žinau - Jūs turite ką pasakyti, visos Sąjungos delegatams. Taip, kaip turite ką pasakyti mums savo kolegoms, po pavykusios ar nepavykusios pamokos, po netaktiško išsišokimo mokytojų kambaryje ar visos respublikos svečiams, viešėjusiems ar viešėjantiems mūsų mokykloje.

Tada sveikinome V. Stapulionienę, Lietuvos TSR liaudies švietimo pirmūnę, „Iarbo Raudonosios vėliavos“ ordino įteikimo proga ir tikėjome iškilmingame pedagogų susirinkime mokytojos pasakytais žodžiais: „Kiekvienas apdovanojimas, tai ne tik įvertinimas to, kas nuveikta, bet ir didelis ateities šauksmas.“

Ir iš tiesų - gyvenimas šaukė prie naujų darbų. 1976m. mokykla-internatas tapo pagalbine mokykla-internatu. Noras pažinti protiškai atsilikusią mokinį, sugebėti gerai dirbti ir pagalbinėje mokykloje paskatino Valeriją įsigyti antrą aukštąjį išsilavinimą. Nustebo net ŠPI defektologijos katedros vadovai, kai po dviejų metų neakivaizdininkė V. Stapulionienė paprašė leisti laikyti valstybinius egzaminus. Nustebo, bet leido. 1978m. baigtas antrasis ŠPI fakultetas.

Iarbas pagalbinėje mokykloje-internate sunkus, bet pedagogė sako.

„Niekur iš mokyklos neičiau, man labai patinka auklėjamas darbas, gal net daugiau negu mokomasis: labiau matosi rezultatas. O mūsų pagalbinukui auklėtojas - reikalingiausias žmogus. Juk jis moko, kaip reikės gyventi. Aš visuomet stengiuosi būti su klase, nieko nepalieku neišryškinus, mėgstu paakinti geru pavyzdžiu, klasėje visada turime tolimą tikslą, stengiuosi ugdyti savarankiškumą, o ypač daug dėmesio skiriu saviuoklai“. Tegu kalba ir pagalbinės mokyklos auklėtiniai septintokai:

Asta: „Auklėtute, ar Jūs pastebite, kad aš Ialės jau nebepravardžiuoju?“ Ialė: „Man auklėtoja labai gera, tikra mama“. Gitana: „Mūsų auklėtoja visur ir visada padeda, rūpinasi klase, darbšti, mėgsta pajuokauti“. Remigijus: „Man labai patinka važiuoti su auklėtoja grybauti, ieškoti įdomių akmenų“.

Ar lengva išmokyti protiškai atsilikusią mokinį pamilti darbą, pajusti grožį, suburti darbštų kilimų rišimo būrelį? Taip, taip, kilimų rišimo būrelį... Tai pastarojo dešimtmečio mokyklos partinės organizacijos sekretorės V. Stapulionienės pedagoginio darbo aukštuma.

Kviečiu po ją pasižvalgyti.

Pirmiausia, kur pradžių pradžia. O ji ten, Pamažupiuose, kur pavasario dienų šviesume skambėjo motinos staklės, kur vijosi plonutėlės linų gijelės, kur sužinota minutės kaina.

O Pasvalio pagalbinės mokyklos-internato kilimų era prasidėjo nuo to, kai direktorius atvežė iš Lentvario kilimų fabriko atliekų ir paprašė moteris padaryti ką nors gražaus. Rankdarbiai - mokytojos Valerijos sena liga. Ir prasidėjo: ieškėjimai, konsultacijos su labiau patyrusiomis kilimų rišimo meistrėmis, spalvų derinimas, piešinių rinkimas, siūlų dažymas. Kokį vaiskų žalumą suteikia beržų pumpurai sintetikai, o kokį spalvų gamą galima išgauti svogūnų lukštais - žino tik viena Valerija.

V. Stapulionienės mergaičių rišti kilimai išpuošė mokyklos sienas, šefuojančių organizacijų interjerą, pradžiugino suvenyrais pačius reikliausius mokyklos, net rajono svečius. Ir parodos, parodos.

"Pilkšvame fone, tarsi vakaro sutemose žėri kaitraus pienieriško laužo liepsnos - tokį išpūdį palieka Pasvalio pagalbinės mokyklos-internato gobelenas „Pionierijai - 60“ („Tarybinis mokytojas“).

"Akivaizdžių darbinio mokymo bei estetinio auklėjimo rezultatų pasiekė Pasvalio pagalbinės mokyklos-internato mokytoja Iarbo Raudonosios vėliavos ordininkė V. Stapulionienė. Jos mokinių austi kilimai puošia mokyklos vestibulį bei kabinetų sienas, pabuvojo moksleivių meninės kūrybos ir kitose parodose. („Iarbas“)

"Lankėmės ir Pasvalio pagalbinėje mokykloje-internate. Išgiugu, kad tokio tipo mokymo įstaigoje ypatingas dėmesys skiriamas mokinių meninių įgūdžių ugdymui. Kiek gražių kilimų yra išaudę šios mokyklos mokiniai" („Tarybinis mokytojas“).

O man norisi prisiminti niekur neskelbtą, bet irgi kilimų parodos lankytojo atsáliepimą: „šiuos kilimus reikia pradėti žiūrėti iš blogosios pusės. Iarbas nuo pradžios iki pabaigos blizga“.

Viename paskutiniųjų didelių gobelenų tamsiame ryto aušros blyksniais nušviestame fone staugia geležinis vilkas. Mokytojų kambaryje kabo triptikas su pelėdomis, lietuvių kalbos kabine nete supasi liekna čiurlioniška šakelė su ką tik prasiskleidusiomis žibuoklėmis. O kiek šelmiškų figūrėlių suvenyriniuose kilimėliuose: ir atkaklus jautukas, ir oželis su skambalėliu, ir katinas Rainys, net keli įvairiais vardais šaukiami šuniukai, varliūkštis ir pats Bonifacijus.

Kur pažvelgsi - šelmiškas šviesus spindulėlis sminga į tave.

Būrelio vadovė V. Stapulionienė pasakoja: „Būrelis gyvuoja devinti metai. Per tą laiką susiklostė būrelio tradicijos: kolektyvinis pasakų lankymas, ekskursijos ir kita. Būrelio tikslai labai žemiški: pirmiausia - protiškaai atsilikusio vaiko korekcija, antra - darbinis bei estetiškas auklėjimas.

Varčiau kruopščiau surinktą būrelio metraščių: čia kiekvieno kilimo metrika, audėjų nuotraukos, kilimų keliai, audėjų laisvalaikis.

Kai matai V. Stapulionienę triūsiančią su mokiniais prie Žalsvojo šaltinio, Pasvalio vizitinės kortelės, drauge su vyru vis naujai ir naujai pertvarkančią dubenėtu akmenų ir girnapusių kolekciją, išdėstytą Kalno ir Lėvens gatvių sankryžoje, begelbstinčią nuo žiemos speigų mūsų Lėvens baltąsias ir puošnias dekoratyvines vandens lelijas, kai nešiesi vasarą jų sodelyje prisirpusių vyšnių kibirą, kai sėdi pamokoje, kurioje kiekvienam naujam rusiškam žodžiui mokytoja turi daiktą, žaisliuką, piešinį, - norisi pasakyti: tikrai, ši moteris žino minutės kainą. Tada ne tuščiu dekoru nuskamba rusų kabineto sienoje nupieštos rankos, laikančios saulę. Ir šūkis: „Te visi didžiuojasi mūsų rankų darbu“.

Mokytoja, mes didžiuojamės Jūsų ir Jūsų mokinių darbais.

Trė V. Stapulionienė's kilimų

*O štai ir
ji pati*

Matematikos mokytojos

Sukom, sukom galveles -
Plius ir minus - vis šalia.
Jei visur gerai skaičiuosim,
Matematikai dėkosim.

Taip jau susiklostė mūsų mokykloje, kad matematiką dėstė tik moterys.

Pirmoji matematikos mokytoja buvo VVPI auklėtinė Jadvyga Morkvenaitė. Tai buvo labai kruopšti, darbšti, tvarkinga mokytoja, bet be galo jautri. Gal todėl ji negalėjo ilgai dirbti mokykloje, perėjo į auklybą, vėliau susirgo.

Keletą metų nuo 1963m. matematiką dėstė energinga mokytoja, gera dalyko žinovė, buvusi pro-

Donata Jarašūnienė
dirbo nuo 1963m.

fsąjungos pirmininkė Iana Jarašiūnienė. Jau 1968m. į savo gimtąjį miestą, baigusi VVPI matemati-
kos fakultetą sugrįžta Genovaitė Pečiulytė pradėjo mokyti matematiką mokykloje-internate. Jau-
na mokytoja į pedagoginį darbą įsijungė visomis jėgomis. Jaug ir kruopščiai ruošiasi pamokoms,
gamina labai estetišką padalomą didaktinę medžiagą, kovoja už mokinių sąsiuvinų švarą, tvarką,
bendrą estetiką. Sėkmingai diferencijuoja mokinių darbą, gera darbinė nuotaika, drausmė pamokose.
Mokytoja keletą metų vadovavo mokyklos partinei organizacijai, yra ilgametė profsąjungos komi-
teto pirmininkė. Jaug jėgų ir energijos skiria šiam darbui. Gerbia Genovaitę Pečiulytę mokiniai
ir darbo draugai už darbštumą, paprastumą, nuoširdumą, visuomeninę veiklą.

1978m. įkūrė ir toliau puoselėja, turtina, estetiškai puošia matematikos kabinetą. Išnašas tal-
kina auklėtojams. *Matematiką dėsto E. Mitkienė, M. Purtikienė, Alf. Sribikienė.*

Istorijos mokytojai

Kiek karų, kiek mūšių,

Pergalių didingų!..

Tai pasakojot jūs, tai filmų juostos ilgos.

Ilgai minėsime praeitį, datas.

Istoriją juk virtom jau ir mes.

Pirmoji istorikė mokykloje-internate buvo vyr. auklėtoja E. Mickevičienė. Vėliau prie istori-
jos mokymo buvo prisilietę keletas žmonių: ir vyr. pionierių vadovė P. Tuomaitė, ir kraštotyrimin-
kas J. Velžys, ir propogandistė St. Motiekienė, ir direktoriaus pavaduotoja A. Pladienė, ir Z. Vait-
kevičiūtė, ir L. Ratkutė, kol istorijos mokymas pateko į St. Mockūnienės rankas. St. Mockūnienė bū-
dama griežta, reikli mokytoja, istorijos specialistė, ir mokymą pakėlė į reikiamą lygį. Mokykloje
sutvarkė, apiformino kraštotyriminę medžiagą, įkūrė kraštotyros muziejų. Pati domėjosi kraštotyra,
rašė mokyklos metraščius, juos gražiai išrišo, pelnė respublikinį pripažinimą. 1978m. įkūrė ir
kasmet turtino istorijos kabinetą.

Mokytojai 1983m. išėjus į pensiją, istorijos mokymas vėl pasklido tarp daugelio rankų:
St. Krikščiūnienės, M. Purtikienės, K. Krapavicko.

Geografijos, gamtos-chemijos mokytojai

- 25 -

Kitom kryptim, kitais keliais
Vedžiojote žemėlapiais plačiais.
Kač juoda žemė virto planeta,
Dėkingi būsim visada...

Geografiniais žemėlapiais mūsų mokinius vedžiojo irgi nemažas būrys pedagogų.

Pirmoji mokykloje geografijos mokytoja, nuo 1961m., buvo Palma Tinterytė. Tai puiki, reikli specialistė, užkietėjusi turistė. Jos vadovaujama vyriausiųjų mokinių klasė nemaža kilometru sukorė pėsčiomis, ne vieną eksponatą pargabeno į kraštotyros muziejų. ^{Vėliau Veratė Kieštė - Marcina Koneičinė} Jis išvykus, į tvirtas ir nuoširdžias rankas gegografijos mokymą paėmė šviesaus atminimo mokytojas, aistringas turistas Gytis Gabšys. Mokytojui susirgus, 1980m. visai pasitraukus iš šios žemės margųjų kelių, geografija vėl ėjo per rankas, kol 1981m. gegografijos mokyti ėmė jaunas defektologas Kęstutis Krapavickas. Jis gegografiją priglaudė istorijos kabinete. Krapavickas Kęstutis, nuo 1988m. tapęs geografijos-istorijos mokytoju, kabinetą plečia, gausina priemonėmis, labai sėkmingai naudojami mokymo aparatūra.

Kas saulė, kas žmogus?

Kas žiedas, kas širdis?

Gamtoj tiek paslapčių!

Gamtos mokslų mokymas per 20-erius mokyklos gyvavimo metus perėjo irgi per daugelį rankų. Iš pradžių gamtos mokslai buvo gamtininkų-chemikų rankose.

Pirmasis specialistas ir puikus mokytojas buvo Vl. Bilevičius. Vėliau - V. Petkevičienė, Birutė Palionienė, Vitalija Vaičekonienė ir pagaliau Antanina Kruopienė, ^{1967-68 mm - Birutė Krapavickaitė-Petronienė.}

Keičiantis mokytojams, ryškėjant chemikui ar biologui, keitėsi ir mokymo kabineto vieta bei profilis. Iabar gamtos dalykų mokiniai mokomi V. Vaičekonienės įkurtame kabinete. Visi dirbę specialistai daugiau dėmesio skyrė chemijos mokymui, o gamtai, aplinkai, gėlynams dėmesio skyrė ne daug. Tiesa, visi ^{iki} 1978m. prižiūrėjo mokyklos bandomąjį sklypą, buvusį dabartinio knygyno vietoje. Gražus jis buvo, kai dirbo B. Krapavickaitė-Petronienė. Ryškiau ar blankiau pažymėdavo pavasario sugrižimą. ^{0 1989 m. vėl keičiasi gamtos mokytoja - ja tampa pavad. M. Purtikienė. Perkeliama ir gamtos kabinetas III aukšte į saulėtąją pusę.}

Juozas Velžys

S. Motiekiene

Valerija Tetkeviene

Vitalija Vaičekoniene
mirė 1991 m., pavasarij

Birutė Kravickaitė-
Petrioniene